

Til stk. 3

Bestemmelsen i lovforslagets § 5, stk. 3, 1. pkt., indebærer, at parten inden for en af myndigheden fastsat frist har adgang til at fremsætte indsigelser mod beslutningen om at iværksætte tvangsindgreb.

Ved fastsættelsen af fristen bør der tages hensyn til, at parten får rimelig tid til at overveje sagen. På den baggrund forudsættes det, at fristen som udgangspunkt fastsættes til ikke under 7 dage.

Partens retsmiddel mod beslutningen om iværksættelse af et tvangsindgreb er således at fremsætte indsigelser over for den myndighed, der har truffet beslutningen. Myndigheden har herefter pligt til at genoverveje sin beslutning i lyset af de fremsatte indsigelser.

Fremkommer parten inden for den fastsatte frist med indsigelser, har myndigheden således pligt til at vurdere, om der er grundlag for at fastholde beslutningen om iværksættelse af tvangsindgreb. Gøres der f.eks. indsigelse mod tidspunktet for indgrebets gennemførelse, må myndigheden foretage en afvejning af bl.a. hensynet til parten og hensynet til en hensigtsmæssig myndighedsplanlægning. Fastholdes beslutningen, indebærer lovforslagets § 5, stk. 3, 2. pkt., at dette skal begrundes skriftligt over for parten. Der består ikke en almindelig pligt til i en begrundelse at gå ind på samtlige anbringender mv. fra partens side, men i det omfang der er tale om relevante anbringender, er der en formodning for, at de bør berøres i begrundelsen. Den skriftlige meddelelse om fastholdelse af beslutningen skal gives inden eller senest samtidig med gennemførelsen af tvangsindgrebet.

Såfremt parten ikke inden udløbet af den fastsatte frist fremsætter indsigelser mod beslutningen om iværksættelse af tvangsindgreb, er beslutningen endelig, uden at myndigheden i den forbindelse skal give parten nogen ny meddelelse.

Fremkommer parten efter udløbet af den fastsatte frist med indsigelser, har myndigheden ikke en ubetinget pligt til at genoptage sagen. Spørgsmålet må i stedet bero på almindelige forvaltningsretlige principper om adgang til at begære en sag genoptaget. Parten har efter disse principper ikke i alle tilfælde krav på en ny realitetsbehandling af sagen. Det må således i almindelighed antages, at en part alene har krav på genoptagelse og ny realitetsbehandling af sagen i tilfælde, hvor der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen (indsigelserne) fremkommer nye, faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med myndighedens oprindelige stillingtagen til sagen.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter nærmere regler for, i hvilke tilfælde en myndighed kan fravige reglerne i lovforslagets § 5, stk. 1-3.

Fravigelsen kan ske helt eller delvist. Der kan således forekomme tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt helt at undlade at give parten forudgående underretning om det påtænkte tvangsindgreb, men f.eks. alene at fravige reglen om, at underretningen skal gives senest 14 dage før gennemførelsen af indgrebet.

Endvidere kan der forekomme tilfælde, hvor det alene kan være nødvendigt at fravige kravet om f.eks. angivelse af det faktiske grundlag for indgrebet, herunder i visse af de tilfælde, hvor en myndighed ud fra en generel risikovurdering har valgt at rette særlig fokus mod en bestemt gruppe eller branche, jf. nærmere nedenfor under bemærkningerne til undtagelsen i nr. 2

Bestemmelsen indeholder en opregning af de hensyn, der kan begrunde, at reglerne om forudgående underretning fraviges helt eller delvist. I et vist omfang vil de forskellige undtagelsesmuligheder, der omtales nedenfor, kunne overlappe hinanden.

I nogle tilfælde vil der kunne være tale om, at en myndighed ønsker at gennemføre et kontrolbesøg mv. f.eks. på en virksomhed uden, at de nævnte undtagelser til kravet om forudgående underretning er opfyldt i forhold til alle de forhold, der kan blive undersøgt under kontrolbesøget. Herom henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.3.9.

Til nr. 1

Reglerne i lovforslagets § 5, stk. 1-3, kan for det første fraviges helt eller delvist, hvis øjemedet med tvangsindgrebets gennemførelse ville forspildes, hvis forudgående underretning skulle gives.

Bestemmelsen tager først og fremmest sigte på de tilfælde, hvor en myndighed foretager tvangsindgreb som led i sin kontrol- eller tilsynsvirksomhed.

Kontrolbesøg kan således foretages uvarslet, hvis det i det konkrete tilfælde efter en nærmere vurdering af den enkelte sags omstændigheder må antages, at øjemedet med kontrolbesøget ville blive forspildt, såfremt der skete forudgående varsling. Som eksempel kan nævnes tilfælde, hvor en myndighed på baggrund af tidligere erfaringer med en part har grund til at antage, at den pågældende vil bortskaffe de effekter mv., der ønskes kontrolleret.

Bestemmelsen sigter endvidere til kontrolbesøg, som en myndighed foretager på områder, hvor det generelt må antages, at øjemedet med kontrollen ville blive forspildt, såfremt den pågældende borger eller virksomhed var »advaret« forinden. Der tænkes her